

patricia lockwood

κανείς δε μιλάει γι' αυτό

μυθιστόρημα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΜΥΡΣΙΝΗ ΓΚΑΝΑ

Αριστούργημα.
The Guardian

Σε' αλήθεια θαυμάζω
και αγαπώ αυτό το βιβλίο.
ΣΑΛΙ ΡΟΥΝΕΪ, συγγραφέας

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κανείς δε μιλάει γι' αυτό**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: No One is Talking About this

Από τις Εκδόσεις Riverhead Books, Νέα Υόρκη 2021

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Patricia Lockwood

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μυρσίνη Γκανά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ειρήνη Χριστοπούλου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Andrea Drbestia Cavallini

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Patricia Lockwood, 2021

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Jennifer Hardt/Sweethardt Photography/Getty Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5158-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5159-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

patricia lockwood

κανείς δε μιλάει γι' αυτό

Μετάφραση: Μυρσίνη Γκανά

Για τη Λένα, που ήταν μια καμπάνα

Θα υπάρξουν!

Άνθρωποι!

Στον ήλιο!

Σύντομα!

ΒΛΑΝΤΙΜΙΡ ΜΑΓΙΑΚΟΦΣΚΙ,

«Εγώ και ο Ναπολέων»

Όλες οι σημειώσεις που περιλαμβάνονται στο κείμενο είναι της μεταφράστριάς του βιβλίου.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ανοιξε την πύλη, και το μυαλό της τη συνάντησε στα μισά του δρόμου. Στο εσωτερικό, το κλίμα ήταν τροπικό και χιόνιζε, και η πρώτη νιφάδα της θύελλας των πάντων προσγειώθηκε στη γλώσσα της και έλιωσε.

Κοντινά πλάνα μανικιούρ, ένα βότσαλο από το διάστημα, τα σύνθετα μάτια μιας ταραντούλας, μια καταγιίδα που μοιάζει με ροδάκινα σε κονσέρβα στην επιφάνεια του Δία, *Οι πατατοφάγοι του Βαν Γκογκ*, ένα τσιουάουα που στέκεται πάνω στη στύση κάποιου άντρα, μία πόρτα γκαράζ όπου κάποιος έχει γράψει με σπρέι τις λέξεις ΦΤΑΝΕΙ! ΜΗ ΣΤΕΛΝΕΙΣ ΜΕΪΛ ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ!

Γιατί η πύλη είχε την αίσθηση κάποιου πράγματος τόσο ιδιωτικού, ενώ την περνούσες μόνο όταν είχες ανάγκη να βρίσκεισαι παντού;

■ ■ ■

Ψηλάφισε κατά μήκος του συμπαγούς πράσινου βόλου της μέρας για την απειροελάχιστη ρωγμή που θα της επέτρεπε ίσως να βγει. Δεν ήταν κάτι που μπορούσες να εκβιάσεις. Έξω, ο αέρας έτρεμε και τα σύννεφα στοιβάζονταν σαν υλικό παραγεμίσματος καναπέ, και στα νότια του ουρανού υπήρχε ένα πιο γλυκό σημείο, όπου ένα ουράνιο τόξο ήθελε να εμφανιστεί.

Και μετά τρεις γουλιές καφέ, κι ένα παράθυρο άνοιξε.

■ ■ ■

Είμαι πεπεισμένος ότι ο κόσμος έχει αρχίσει να γεμίζει υπερβολικά λολ, της έστειλε ο αδελφός της, εκείνος που εκμηδένιζε τον εαυτό του στο τέλος κάθε μέρας με έναν προσωπικό κομήτη που λεγόταν ούισκι Fireball.

■ ■ ■

Καπιταλισμός! Ήταν σημαντικό να τον μισείς, παρόλο που έτσι έβγαζες τα χρήματά σου. Αργά αργά, διαπίστωσε πως κινούνταν προς μια στάση τόσο φιλοσοφική, που ούτε καν ο ίδιος ο Χριστός θα τη στήριζε: ότι οφείλει να μισεί τον καπιταλισμό και ταυτόχρονα να της αρέσουν τα κινηματογραφικά μοντάζ με εικόνες από πολυκαταστήματα.

■ ■ ■

Πολιτική! Το πρόβλημα ήταν ότι είχαν έναν δικτάτορα τώρα, πράγμα που, σύμφωνα με κάποιους ανθρώπους (λευκούς), δεν είχε συμβεί ποτέ πριν, και σύμφωνα με άλλους ανθρώπους (όλους τους άλλους), ήταν το μόνο πράγμα που είχαν ποτέ, διαρκώς, από δημιουργίας κόσμου. Η ηλιθιότητά της της προκαλούσε πανικό, όπως και ο τρόπος που ακουγόταν τώρα η φωνή της όταν μιλούσε σε ανθρώπους που δεν είχαν σταματήσει ακόμα να είναι ηλίθιοι.

Το πρόβλημα ήταν ότι ο δικτάτορας ήταν πολύ αστείος, πράγμα που ίσως ίσχυε πάντοτε για όλους τους δικτάτορες. Παράλογισμός, σκέφτηκε. Ξαφνικά όλα εκείνα τα ρώσικα μυθιστορήματα όπου ένας άντρας μεταμορφώνεται σε μια κουταλιά μαρμελάδα βατόμουρο άρχισαν να βγάζουν νόημα.

■ ■ ■

Τι ήταν εκείνη η ωραία σκέψη, η λαμπρή βαθύνοια που ανάγκασε τον εαυτό της να σηκωθεί από το κρεβάτι για να τη γράψει; Άνοιξε το σημειωματάριό της με την αίσθηση της προσδοκίας που πάντα ένιωθε σε τέτοιες περιπτώσεις – ίσως επιτέλους να ήταν αυτή η μία σκέψη, αυτή που θα χάρασσαν στην επιτύμβια στήλη της. Έλεγε:

Ο ποντικός του chuck e cheese μπορεί να ροκανίσει μια τρύπα στο ξέρεις-ποιο μου

■ ■ ■

Αφού πεθάνεις, σκέφτηκε καθώς έπλενε προσεκτικά τα πόδια της κάτω από τις λεπτές βελόνες του νερού, διότι είχε πρόσφατα μάθει ότι κάποιοι άνθρωποι δεν το έκαναν, θα δεις ένα γράφημα πίτας που θα σου λέει πόσο χρόνο από τη ζωή σου πέρασες στο ντους μαλώνοντας με ανθρώπους που δεν είχες γνωρίσει ποτέ. Ω, όμως, λες και αυτό ήταν κατά κάποιον τρόπο λιγότερο αξιόλογο από το να περνάς τον χρόνο σου παρακολουθώντας προσεκτικά το πάχος των κατοικιών των καστόρων για τυχόν σημάδια που προβλέπουν τη δριμύτητα του επερχόμενου χειμώνα;

■ ■ ■

Έκανε αυτιστικές κινήσεις; Πολύ φοβόταν πως ναι.

■ ■ ■

Πράγματα που ήταν πάντοτε εκεί:

Ο ήλιος.

Το σώμα της, και το ελάχιστο θρόισμα στις ρίζες των μαλλιών της.

Μία σχεδόν μουσική στην ατμόσφαιρα, μη ενορχηστρωμένη και αρχέγονη και στροβιλιζόμενη, σαν νήματα σε αναμονή απλωμένα μέσα στο χρώμα τους.

Το τραγουδάκι μιας παιδικής εκπομπής όπου κούκλες βιτρίνας ζωντάνευαν το βράδυ μέσα σε ένα πολυκατάστημα.

Ανώνυμο υλικό του History Channel με εκατομμύρια γκριζες στολές να παρελαύνουν, αεροπλάνα με μουσούδες καρχαρία, μεταξένιες εκτοξεύσεις πυραύλων, σύννεφα-μανιτάρια.

Ένα επεισόδιο του *True Life* για μια κοπέλα που της άρεσε να αλείφεται με λάδι, να μπαίνει σε ένα τσουνάλι μαζί με διάφορα λαχανικά, και να προσποιείται ότι επρόκειτο να τη φάνε κανίβαλοι. Σεξουαλικά.

Η σχεδόν-σχηματισμένη σκέψη: Είναι κάποιο μαμούνι πάνω μου;;;

Ένα τεράστιο αίσθημα ντροπής για όλα αυτά, όλα αυτά.

■ ■ ■

Πού είχε πάει η παλιά τυραννία, η τυραννία του συζύγου επί της γυναίκας του; Υποπτευόταν ότι το μεγαλύτερο μέρος της είχε διοχετευτεί σε παράξενες ιδέες για συμπληρώματα διατροφής, αν το βινύλιο ακουγόταν «πιο θερμό», και ποιες καφετιέρες δεν ήταν παρόικα στο στόμα του θεού του καφέ. «Πριν από εκατό χρόνια θα έβγαζες κάρβουνο από το ορυχείο και θα είχες δεκατέσσερα παιδιά που θα λέγονταν όλα Τζέιν», σκεφτόταν συχνά κατάπληκτη, βλέποντας έναν άντρα να κουνάει το δάχτυλο στη γυναίκα του μπροστά από μία βιτρίνα με προϊόντα Keurig. «Πριν από διακόσια χρόνια, ίσως να βρισκόσουν σε ένα καφέ στο Γκέτινγκεν, τινάζοντας την εφημερίδα, αναλογιζόμενος τα ζητήματα της ημέρας – κι εγώ

θα τίνεζα σεντόνια από τα παράθυρα, χωρίς να ξέρω να διαβάζω». Αλλά η τυραννία δεν ήταν πάντοτε η λαβή της τάξης πραγμάτων;

■ ■ ■

Ήταν λάθος να πιστεύεις ότι άλλοι άνθρωποι δε ζουν τόσο βαθιά όσο εσύ. Εκτός αυτού, ούτε καν που ζούσες τόσο βαθιά.

■ ■ ■

Το ποσοστό λαθρακροάσεων που συνέβαινε ήταν τερατώδες, και οι επιπτώσεις ακόμη άγνωστες. Τα ημερολόγια άλλων ανθρώπων κυκλοφορούσαν γύρω της. Θα έπρεπε να ακούει, για παράδειγμα, τις συζητήσεις εφήβων; Θα έπρεπε να παρακολουθεί με τέτοια λαχτάρα τα κομπλιμέντα που έκαναν επαρχιακοί σερίφηδες σε πορνοστάρ, χωρίς να αντιλαμβάνονται ότι μπορούσαν να τα δουν κι άλλοι άνθρωποι; Και τι γινόταν με τη συζήτηση μεταξύ γυναικών που είχαν όλες αντιληφθεί ότι είχαν ακριβώς την ίδια ουλή στο γόνατό τους; «Έχω κι εγώ αυτή την ουλή!» πετάχτηκε μια λευκή γυναίκα, αλλά την απέκλεισαν ταχύτατα και αποτελεσματικά, γιατί δεν ήταν το ίδιο, είχε παραβιάσει κάποια αίσθηση ανήκειν σε μια κοινότητα, ο κόσμος μέσα στον οποίο είχε αποκτήσει αυτή την ουλή δεν ήταν ο ίδιος.

■ ■ ■

Καθόταν κάθε πρωί κάτω από μια χιονοστιβάδα λεπτομερειών, πανευτυχής, εικόνες από πρωινά στην Παταγονία, μια κοπέλα που απλώνει το μείκαπ της με ένα σφιχτό αυγό, ένα σκυλί σίμπα ίνου στην Ιαπωνία που πηδάει από το ένα ποδαράκι στο άλλο για να χαιρετήσει τον ιδιοκτήτη του, γυναίκες

γλωμές σαν φαντάσματα που ανεβάζουν φωτογραφίες με τις μελανιές τους – ο κόσμος να κλείνει γύρω της όλο και περισσότερο, ο ιστός της ανθρώπινης σύνδεσης να γίνεται τόσο πυκνός, που να μοιάζει σχεδόν με σιλιπνό και συμπαγές μετάξι, και η μέρα ακόμα δεν της ανοιγόταν. Τι σήμαινε το ότι της επιτρεπόταν να τα βλέπει αυτά;

Αν άρχιζε να δαγκώνει το κάτω χείλος της, όπως έκανε σχεδόν πάντα μετά την πικρίλα από το γάλα και τη γατίλα του πρωινού της καφέ, πήγαινε στο μπάνιο με τον κισσό που άφηνε τις αφέλειές του να μακραίνουν έξω από το παράθυρο και πολύ προσεκτικά έβαφε το στόμα της με ένα τέλειο, βαθύ κόκκινο του στιλ κάθομαι-πάνω-στο-πιάνο – σαν να επρόκειτο να πάει σε κάποιο μυστικό κλαμπ αργότερα εκείνο το βράδυ, όπου θα εμφανιζόταν γυμνή σαν χαμένη πούλια, όπου θα συμύκνωνε ολόκληρο τη δειληνή συννεφιά του ανθρώπινου συναισθήματος σε έναν στίχο έξι λέξεων.

■ ■ ■

Κάτι στο πίσω μέρος του κεφαλιού της πονούσε. Ήταν η νέα της ταξική συνείδηση.

■ ■ ■

Κάθε μέρα η προσοχή τους πρέπει να στραφεί, σαν τη λάμψη από ένα κοπάδι ψαριών, μεμιάς προς ένα νέο άτομο για να μισήσουν. Κάποιες φορές αυτό το άτομο ήταν ένας εγκληματίας πολέμου, άλλες φορές όμως ήταν κάποιος που τόλμησε μια αποτροπαιχτική αντικατάσταση συστατικού στο γουακαμόλε. Δεν την ενδιέφερε τόσο το μίσος όσο η ταχύτατη εξασθένιση, λες και το συλλογικό τους αίμα έπαιρνε μια απόφαση. Σαν να ήταν κάποιο είδος που απελευθερώνει τολύπες δηλη-

τήριου, ή μαύρης μελάνης, σαν σύννεφο στον βυθό του ωκεανού. Δηλαδή, διάβασες εκείνο το άρθρο για την εξυπνάδα των χταποδιών; Διάβασες πώς τα χταπόδια εξορμούν από τη θάλασσα στη στεριά, σχηματίζοντας γυαλιστερές και υπάκουες στρατιές;

■ ■ ■

«Α, χα, χα, χα, χα!» φώναξε, με τον καινούργιο και πιο αστείο τρόπο γέλιου, καθώς έβλεπε ένα βίντεο με σώματα να πετάγονται από ένα παιχνίδι στο λούνα παρκ στο Πανηγύρι του Οχάιο. Οι τροχιές τους στον αέρα ήταν αγνές αψίδες διασκέδασης, τα μπλουζάκια τους έμοιαζαν να υγροποιούνται πάνω τους, δες τι μπορεί να κάνει η σάρκα όταν υποχωρεί, μέχρι τη στιγμή της παράδοσης στη θραύση...

«Τι είναι τόσο ξεκαρδιστικό», είπε ο άντρας της, ξαπλωμένος πλάγια στην πολυθρόνα του με τις σαν λεπίδες γάμπες του να κρέμονται από το ένα μπράτσο, αλλά τότε πλέον εκείνη είχε σκρολάρει κάτω ως το τέλος του θρεντ και είχε δει ότι κάποιος είχε σκοτωθεί, και πέντε ακόμα ακροβατούσαν ανάμεσα σε αυτόν και τον άλλο κόσμο. «Ωχ, Θεέ μου!» είπε καθώς το συνειδητοποίησε. «Ω, Χριστέ μου, ωχ, όχι, ωχ θεούλη μου!»

■ ■ ■

Στις εννέα κάθε βράδυ εγκατέλειπε το μυαλό της. Το αποκήρυσσε, σαν να ήταν κάποια πεποίθηση. Το αποποιούνταν, σαν να ήταν θρόνος, μόνο για χάρη του έρωτα. Πήγαινε στην κατάψυξη και άνοιγε αυτόν τον ψυχρό άνεμο στο πρόσωπό της και τοποθετούσε δακτυλικά αποτυπώματα στην παγωμένη πάχνη του λαιμού του μπουνκαλιού και γέμιζε ένα ποτήρι με κάτι πολύ πολύ διάφανο. Και μετά ήταν ευτυχισμένη, αν και ανη-

συχούσε κάθε βράδυ, όπως ποτέ δεν ανησυχείς για τη γνώση, για το αν θα της ήταν αρκετό.

■ ■ ■

Μέσα στην πύλη, ένας άνθρωπος που πριν από τρία χρόνια πόσταρε μόνο πράγματα όπως «Είμαι ένας καθυστερημένος με butt aids» τώρα προέτρεπε τον κόσμο να ανοίξει τα μάτια του και να δει τη δύναμη του σοσιαλισμού, που ξαφνικά έμοιαζε να είναι ο μόνος δρόμος.

■ ■ ■

Η προσωπική της αντωνυμία, με την οποία ποτέ δεν είχε νιώσει ιδιαίτερη εγγύτητα, απομακρυνόταν όλο και περισσότερο απ' αυτήν μέσα στην πύλη, σαρώνοντας τοπία γεμάτα *εμάς* και *αυτόν* και *εμείς* και *αυτοί*. Περιστασιακά επέστρεφε πετώντας για να προσγειωθεί στον ώμο της, σαν κάποιος παπαγάλος που επαναλάμβανε οτιδήποτε έλεγε χωρίς όμως να έχει κατά τ' άλλα καμία σχέση μαζί της, ένας παπαγάλος τον οποίο, για την ακρίβεια, της είχε αφήσει κάποια παράξενη γριά θεία, η οποία στο νεκροκρέβατό της είχε απλώς γαβγίσει: «Πάρ' το απόφαση!»

Κυρίως, όμως, περνούσε στο *εσύ, εσύ, εσύ, εσύ*, μέχρι που δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το πού τελείωνε ο εαυτός της και ξεκινούσε το υπόλοιπο πλήθος.

■ ■ ■

Υπήρχε μια εμβληματική φωτογραφία, μιας γυναίκας, τριζά-της μέσα στη στολή της νοσοκόμας, που γέρνει προς τα πίσω και τη φιλάει ένας στρατιώτης την Ημέρα της Νίκης. Τη βλέ-

παμε όλη μας τη ζωή, και πιστεύαμε ότι καταλαβαίνουμε το ιδιαίτερο πυροτέχνημα που απαθανάτιζε – και τώρα η γυναίκα είχε αναστηθεί από την ιστορία για να πει σε όλους ότι καθόλου δεν τον ήξερε αυτόν τον άντρα, ότι μάλιστα ήταν φοβισμένη σε όλη τη διάρκεια της συνάντησής τους. Και μόνο τότε το κολιμπρί του αριστερού της χεριού, η αλλόκοτη συστροφή της σπονδυλικής της στήλης, η λαβή του αγκώνα του στρατιώτη στον λαιμό της έγιναν φανερά. «Δεν τον είχα δει ποτέ πριν στη ζωή μου», είπε η γυναίκα, και να που αυτός βρισκόταν εκεί, στη φωτογραφία, βρισκόταν εκεί, στο μυαλό μας, κρατώντας τη σφιχτά σαν τη νίκη, μην αφήνοντάς τη να φύγει.

■ ■ ■

Φυσικά ήταν πάντα αυτοί που αυτοαποκαλούνταν ψαγμένοι που έκλεβαν περισσότερο. Που υιοθετούσαν την αργκό νωρίτερα απ' όλους. Για να δείξουν – τι; Ότι δεν ήταν σαν τους άλλους; Ότι ήξεραν τι άξιζε να κλαπεί; Ήταν επίσης και οι περισσότεροι ένοχοι. Αλλά η ενοχή δεν είχε καμία αξία.

■ ■ ■

Υπήρχε ένα καινούργιο παιχνίδι. Όλοι το κοροΐδευαν, αλλά μετά ακούστηκε ότι είχε σχεδιαστεί για αντιιστικούς, και τότε κανείς δεν το κοροΐδευε πια, αλλά κοροΐδευαν τους ανθρώπους που το κοροΐδευαν πριν. Μετά κάποιος άλλος ανακάλυψε μια λίθινη εκδοχή του παιχνιδιού από πριν από ένα εκατομμύριο χρόνια σε κάποιο μουσείο, και αυτό έμοιαζε να αποδεικνύει κάτι. Μετά αποκαλύφθηκε ότι η προέλευση του παιχνιδιού είχε κάποια σχέση με το Ισραήλ και την Παλαιστίνη, κι έτσι όλοι έκαναν μια συμφωνία να μη μιλήσουν ποτέ ξανά γι' αυτό. Και όλα αυτά συνέβησαν μέσα σε διάστημα τεσσάρων, περίπου, ημερών.

ΒΡΑΒΕΙΟ DYLAN THOMAS

**ΣΤΗ ΒΡΑΧΕΙΑ ΛΙΣΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ BOOKER
ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟ WOMEN'S PRIZE FOR FICTION**

**ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΔΕΚΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ 2021
ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΥΣ NEW YORK TIMES**

Μια γυναίκα γνωστή για τις viral αναρτήσεις της στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης ταξιδεύει σε όλο τον κόσμο μιλώντας στους θαυμαστές της που τη λατρεύουν. Ολόκληρη η ύπαρξή της είναι κυριευμένη από το διαδίκτυο — ή αυτό που αποκαλεί «πύλη». Είμαστε στην κόλαση; αναρωτιούνται οι άνθρωποι της πύλης. Θα συνεχίσουμε όλοι να το κάνουμε αυτό μέχρι να πεθάνουμε;

Ξαφνικά, δύο μηνύματα από τη μητέρα της διαρρηγνύουν αυτή την πραγματικότητα: «Κάτι πήγε στραβά» και «Πόσο σύντομα μπορείς να έρθεις;». Καθώς η πραγματική ζωή και τα διακυβεύματά της συγκρούονται με τον αυξανόμενο παραλογισμό της πύλης, η γυναίκα έρχεται αντιμέτωπη με έναν κόσμο που φαίνεται να εμπεριέχει ταυτόχρονα πλήθος αποδείξεων ότι υπάρχει καλοσύνη, ενσυναίσθηση και δικαιοσύνη στο σύμπαν, και καταγιστικά αποδεικτικά στοιχεία για το αντίθετο.

Ασεβές και ειλικρινές, συγκλονιστικό και απολαυστικό βέβηλο, το **ΚΑΝΕΙΣ ΔΕ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙ' ΑΥΤΟ** είναι ταυτόχρονα μια ερωτική επιστολή προς το ατελείωτο σκρολάρισμα και ένας στοχασμός γύρω από την αγάπη, τη γλώσσα και την ανθρώπινη σύνδεση από μία από τις πιο πρωτότυπες φωνές της εποχής μας.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

